

NIKKI ALLEN

REFUGIUL

Traducere:
Timea Horvath

NICULESCU fiction

PROLOG

Sub umbrarul pădurii tropicale, pământul este plin de viață. Frunzele se mișcă aparent de la sine, în timp ce mamiferele sălbatice tropicale – șobolani spinoși, coati și aguti – se strecoară pe solul pădurii. Armate de furnici mărșăluiesc cu un scop precis, roiuri de cărăbuși se grăbesc peste ramurile căzute și liane putrezite. Se mișcă la unison, cu o singură misiune, fiecare organism fiind împins ca o armată de zombi în aceeași direcție. Înaintează spre silueta inertă care zace sub un strat de frunze și noroi. Frunzișul de sub capul ei capătă treptat o nuanță mai intensă de roșu, pe măsură ce sângele se scurge prin scalp, îmbibându-i părul, făcându-l întunecat și încâlcit, înainte de a se scurge în pământul umed. În mâna dreaptă ține o fotografie mototolită.

Creaturile junglei sunt curioase, sunt lacome, acum că au găsit-o. La început se apropie precaut. Dar în curând se vor năpusti cu sălbăticie. După aceea, vulturii vor zbura deasupra capului ei. După o îndelungă așteptare, când vor fi gata să o devoreze, se vor năpusti asupra ei, unul după altul, iar și iar, lăsând în urmă doar un morman de oase curățate. Ochii ei sunt deschiși, sticloși. Dar nu este moartă, nu încă – abia

se mai agață de viață. *Vreau să trăiesc*, le spun ochii ei disperați animalelor și vegetației din jurul ei, încercând să comunice durerea în tăcere. Clipește, închide pleoapele, le deschide din nou. Respirația ei este superficială și devine din ce în ce mai lentă.

Un sunet răgușit îi iese din gât – un ultim strigăt disperat de ajutor, un strigăt către pădurea tropicală, către creaturile care o înconjoară. Către oricine se află întâmplător aici, în sălbăticie, alături de ea.

Dar nu e nimeni, nu mai e nimeni.

Și chiar dacă ar fi, e prea târziu.

Nu mai pot face nimic pentru ea.

FEBRUARIE 2024

[Hannah privește spre cameră, zâmbind.]

Salutare, comunitate spirituală minunată – toți cei zece milioane! Cum s-a întâmplat asta oare? Vă mulțumesc foarte mult că mă urmăriți!

Acum ascultați aici, pentru că a sosit în sfârșit ziua cea mare. Sunt foarte încântată să vă anunț că, după doi ani de pregătiri pentru acest spațiu incredibil, Refugiul, frumoasa mea cabană de wellness din inima pădurii tropicale din Costa Rica, va lansa în următoarele luni programe wellness personalizate! Stați pe-aproape, pentru că vă voi face un tur virtual al spațiului în următorul meu reel.

Dar mai întâi, am niște vești interesante și abia aștept să vi le împărtășesc! Pentru a sărbători inaugurarea cabanei Refugiul, vreau să ofer unui grup exclusiv de oameni minunați șansa de a veni și de a experimenta transformarea vindecătoare pe care acest centru luxos și ecologic, situat în mijlocul a sute de hectare de pădure tropicală, v-o poate oferi!

Veți avea ocazia să petreceți o săptămână aici, la sfârșitul lunii aprilie, alături de mine, vindecându-vă într-un program de wellness personalizat, adaptat nevoilor voastre – gratuit!

Veți avea ocazia să stați o săptămână în minunata mea cabană, bucurându-vă de răsfăț și tratamente personalizate. Voi petrece primele douăzeci și patru de ore încercând să vă cunosc pe fiecare dintre voi la un nivel profund și intim, astfel încât să pot crea un program personalizat de vindecare special pentru voi, conceput pentru a vă oferi transformarea pe care o căutați. Pentru cei norocoși care vor câștiga un loc, toate zborurile, transferurile și taxiurile vor fi plătite – însă vă avertizez, acest loc este puțin mai izolat, așa că pregătiți-vă pentru o călătorie cu hopuri!

[Hannah face o pauză, expresia feței devine sumbră, iar vocea ei, serioasă.]

Acum, vreau să mă asigur că ofer această experiență celor care vor beneficia la maxim de ea. Așadar, pentru a fi eligibili, trebuie să fiți cu adevărat pregătiți pentru creștere spirituală, pentru introspecție și pentru a deveni vulnerabili – chiar dacă este greu. Trebuie să fiți dispuși să participați la ritualuri și activități care vă împing dincolo de zona de confort.

Oameni buni, asta nu este doar o vacanță de relaxare, ci o oportunitate de a înfrunța ceea ce vă împiedică să avansați în viață, pentru a vă elibera! De aceea pot oferi această experiență doar unui grup special și limitat – pentru că vom pătrunde ADÂNC și veți lucra cu mine individual! Trebuie să fiți pregătiți să plecați de aici complet transformați. Și dacă nu sunteți pregătiți pentru asta în acest moment al călătoriei voastre, atunci, din păcate, acest program nu este pentru voi.

[Hannah zâmbește, tonul vocii ei devine iar optimist.]

Bine, nu mai am timp, ar fi bine să încheiem! Pentru a avea șansa de a câștiga această oportunitate extraordinară, trimiteți-mi un mesaj privat cu un videoclip de trei minute în care îmi spuneți totul despre voi și de ce vreți să veniți să experimentați

Refugiul alături de mine. Și deschideți-vă sufletul! Împărtășiți ceea ce vă trece prin minte și inimă, vorbiți sincer despre cine sunteți, despre luptele voastre interioare și despre transformarea pe care o doriți cu adevărat pentru voi înșivă.

Abia aștept să vă văd pe toți și să găzduiesc aici primul grup!

Până atunci, pace și iubire, căutători spirituali.

[Camera se întunecă.]

MIRA

— *Mierda!*

Mira tresare la strigătul șoferului, în timp ce jeepul se zguduie violent pe drumul accidentat, croindu-și drum printre copaci gigantici și stropind prin bălți cât niște mici iazuri.

Ăsta chiar e un drum? Coboară geamul și scoate capul afară, privește în sus și admiră pădurea luxuriantă care se înalță atât de mult, încât pare să atingă soarele. Vârfurile copacilor abia se văd. Deasupra lor, norii negri încep să se adune – furtuna care se apropie este cea de care a auzit în aeroport. În stânga ei, aproape îngropat de vegetația luxuriantă, zărește un semn elegant din lemn pe care scrie *Refugiul*, apoi un al doilea semn dedesubt: PROPRIETATE PRIVATĂ: DOAR PENTRU OASPEȚI.

Mira expiră tremurând, încercând să își potolească amestecul de emoție și agitație care îi întoarce stomacul pe dos. În timpul călătoriei, a avut câteva momente în care s-a îndoit de sănătatea ei mintală pentru că a acceptat invitația. În Londra a fost sigură că va putea face față cerințelor fizice ale acestei călătorii – vremea, activitățile. Cel puțin așa a declarat în formularul de sănătate și siguranță pe care Hannah îi ceruse să îl completeze. A spus că se simte suficient de bine pentru a călători și a face exerciții fizice.

Dar realitatea climatului torid din Costa Rica a fost un șoc. La câteva minute după ce a coborât din avion se simțea inconfortabil – mai întâi a fost zborul de unsprezece ore de la Heathrow, cu mirosul de challah încă lipit de ea, apoi zborul intern rapid de la San José la Puerto Jiménez. Abia ieșită din terminalul aeroportului, deja alunga insectele dornice să se ospăteze. Acum, în timpul călătoriei cu taxiul care o duce în munții peninsulei Osa, transpirația de pe coapse udă scaunul de piele rupt. Umezeala fierbinte îi irită pielea capului pe măsură ce se adâncesc în junglă, departe de orașe și stațiuni balneare.

Dar apoi se eliberează de îndoială și îi revine entuziasmul, mai ales că, în sfârșit, a ajuns. O cuprinde aceeași emoție pe care a simțit-o în ziua în care a văzut videoclipul lui Hannah. De îndată ce Mira a auzit de acest program și modul în care Hannah garantase *că toți cei care vin aici pleacă complet transformați* – a știut că e semnul mult așteptat. Urma să participe și nimeni – nici măcar soțul ei – nu o putea opri.

Mira inspiră adânc când taxiul încetinește. La câțiva metri în față, apare un pavilion mare, deschis, cu acoperiș triunghiular din stuf și podea din scânduri lustruite. Două ventilatoare uriașe atârnă de tavan, paletele lor silențioase agitând aerul umed. Bănci din lemn acoperite cu perne albe și groase sunt aliniate de-a lungul structurii – iar în centrul acesteia stă o femeie înaltă, în jur de douăzeci și cinci de ani, îmbrăcată în pantaloni și tunică de un alb imaculat și ținând un platou cu fructe exotice.

Nu este Hannah. Mira își amintește numeroasele fotografii și videoclipuri pe care le-a văzut cu femeia de treizeci și ceva de ani: bronzată din cap până în picioare, cu fața plină de piercinguri și adesea așezată în poziția lotus. Este destul

de diferită de bruneta cu părul negru strâns într-o coadă de cal, cu o pereche de cercei din bronz atârând.

— *Gracias.*

Mira coboară din taxi, așteaptă ca șoferul să îi scoată valiza din portbagaj și să i-o aducă. Simte cum se afundă în pământul moale. Umiditatea îi strânge gâtul, este atât de puternică, încât aproape că o doboară la pământ. Inspiră adânc, se stabilizează și spune o rugăciune în șoaptă.

Mira urcă cele trei trepte lustruite ale pavilionului și este învăluită de un glas entuziast într-o engleză cu accent puternic.

Femeia îi zâmbește în timp ce vorbește, buzele pline depărtându-se pentru a dezvălui dinții albi și perfecți.

— Bine ai venit la Refugiul lui Hannah. Mă bucur foarte mult că ești aici! spune ea. Eu sunt Luisa, asistenta, și te voi ajuta să ai tot ce ai nevoie în timpul șederii. Dorești niște fructul pasiunii? Întinde farfuria către Mira. Sau poate un pahar cu apă rece?

Mira zâmbește, impresionată de căldura și entuziasmul ei.

— Mulțumesc, spune ea. Eu sunt Mira. Da, aș dori din ambele.

Pune bagajul jos, rezistă dorinței copleșitoare de a se scărpină în cap, apoi întinde mâna spre farfuria cu fructe verzi și galbene. Ia un pahar cu apă de pe măsuta din lateral și bea jumătate din el înainte de a devora un fruct copt.

— Mira, da, te așteptam. Te rog, ia loc, spune Luisa.

Ea îi face semn să se așeze pe banca de la marginea pavilionului. Mira se apropie și se așază. Cu mâna dreaptă începe să bată pe lemnul de lângă ea, redând o melodie de mult uitată, degetele ei de pianistă sunt acum mai lente, dar încă exersate. Poate cânta aproape orice a auzit o singură dată: era

trucul ei de petrecere, singurul ei dar special. Privește spațiul gol. *Unde sunt ceilalți invitați – și gazda noastră?*

— Sunt prima care a sosit? întrebă ea. Și Hannah – credeam că va fi aici să întâmpine pe toată lumea?

Expresia Luisei se întunecă – dar este doar pentru o clipă. Zâmbetul ei strălucitor revine.

— Ah, da, spune Luisa. Tu ai ajuns prima, dar ceilalți vor sosi în curând. Și Hannah va ajunge în orice clipă – Paola va sosi și ea imediat. Când ajunge, o întreb, ea știe totul...

Paola, Paola... Mira recunoaște numele, Hannah a menționat-o în e-mailul de bun-venit, probabil. *Trebuie să fie șefa Luisei.* Deschide gura să întrebe, dar Luisa o întrerupe înainte să apuce să mai zică ceva.

— Uite, mai vine cineva! spune ea, arătând cu degetul.

Un alt taxi 4x4 se apropie zgomotos pe drum, frânele scârțâind ușor când se oprește lângă pavilion. Mira simte un fior de emoție în stomac. *Poate că este Hannah? Chiar o voi cunoaște?* Sau ar putea fi unul dintre ceilalți oaspeți. În e-mailurile sale, Hannah a spus că a încercat să aranjeze ca toți să vină cu același taxi de la aeroport, dar s-a dovedit că toți sosesc la ore diferite, așa că le-a cerut să ajungă pe cont propriu la centrul de relaxare.

Mira se ridică în picioare, se îndreaptă spre trepte și își protejează ochii de soarele care apune, în timp ce privește doi bărbați coborând din taxi. Primul este un blond musculos, arătos, de vreo treizeci de ani, îmbrăcat în pantaloni de în fin; cuvântul „sportiv” îi vine brusc în minte – și chiar pare să i se potrivească. Celălalt bărbat este unul dintre cei mai înalți oameni pe care i-a văzut vreodată. Pare de vârsta ei – vreo patruzeci de ani – atractiv, cu părul cărunț, cu o față caldă și blândă, purtând o șapcă de baseball, un tricou și

pantaloni scurți care par puțin cam mici. Văzându-l cum aproape se lovește cu capul de ușa taxiului când coboară, simte un val de afecțiune pentru el.

— Bună ziua, spune bărbatul înalt, urcând greoi treptele și aplecându-se pentru a nu se lovi din nou cu capul de acoperișul pavilionului. Mă numesc Scott. Mă bucur să vă cunosc.

Pentru cineva atât de mare, vocea lui este surprinzător de blândă. Mira îl place și mai mult.

— Eu sunt Ben, spune bărbatul blond, cu un accent sudic pronunțat, uitându-se la Mira.

Îl surprinde holbându-se la părul ei, înainte să își dea seama de impolitețea gestului și să își întoarcă brusc privirea. Ea zâmbeste și îi strânge mâna întinsă.

— Mă bucur să te cunosc.

— Ești australian? îl întreabă Mira, întorcându-se spre Scott, după ce Luisa se grăbește să se apropie de bărbați, oferindu-le felii de fructe și pahare cu apă.

Scott dă din cap.

— Da, m-am născut și am crescut în Melbourne, spune el. Acolo se apropie iarna, așa că temperatura asta e un șoc pentru mine. Dar tu? Sau poate pot ghici după accent – ești britanică?

— Da, sunt din Londra. Și, apropo, mă numesc Mira.

Ea se oprește să îl privească și realizează că își întinde gâtul pentru a-i vedea fața și că se ridică pe vârfuri – nici măcar nu și-a dat seama că face asta. Se lasă înapoi pe picioare, dar nu înainte ca Scott să observe.

— Nu-i nimic, mi se întâmplă des, spune el zâmbind și aplecându-se puțin spre ea. Cred că e unul dintre riscurile de a avea 1,98.

— Chiar așa? Uau. Ei bine, eu am doar un metru și jumătate, așa că putem fi puricele și elefantul acestei stațiuni, spune Mira.

Ambii bărbați râd, dar ea știe că nu este chiar atât de amuzant și apreciază amabilitatea lor.

— Ați venit împreună? întrebă ea.

— Doar de acolo, de la capătul drumului, răspunde Ben, arătând în spatele lui. A fost noroc chior – Scott tocmai cobora pe potecă atunci când am intrat noi.

— Am mers pe jos aproape tot drumul de la Playa Blanca, spune Scott. Am vrut să văd cât mai mult din zonă înainte să începem programul. Sunt foarte fericit că am ajuns în sfârșit aici – abia aștept să văd locul și, bineînțeles, s-o cunosc pe Hannah. Vibrează de emoție. Sare în sus și în jos pe vârfurile degetelor, cu ochii mișcându-se rapid în toate direcțiile, în timp ce spune: Ea mi-a schimbat viața.

— Da, Hannah e cea mai tare, spune Ben, dând din cap. Și eu abia aștept s-o văd. Se uită în jurul pavilionului. Unde e, oare? Credeam că vine să ne întâmpine.

— Hannah va sosi din clipă-n clipă, spune Luisa. Și ea e foarte încântată să vă cunoască.

— Sper că nu a rămas blocată undeva în furtună, spune Scott. Șoferul tocmai a spus că ploaia a ajuns deja pe cealaltă parte a peninsulei și că provoacă haos în trafic.

Se oprește pentru a lua o altă felie groasă de mango din farfuria din mâna Luisei.

— Mai este mango? se aude o voce cu accent galez, din spatele lor.

Mira se întoarce și vede o roșcată înaltă, athletică, îmbrăcată în colanți mulați și un maieu asortat, urcând în fugă scările, cu coada prinsă la spate, care se leagănă în ritmul pașilor, și zâmbind din colțul gurii.

— Bună tuturor, spune ea. Eu sunt Carly.

Se învârte, strângând mâinile tuturor și zâmbind.

— Bine ai venit! spune Luisa. Desigur, Carly, ne bucurăm că ai ajuns!

— Și eu – și chiar la timp, spune ea zâmbind. Speram să ajung înainte să se întunece și să înceapă ploaia. Ridică ochii spre cer. Începe să arate destul de sumbru, nu-i așa?

Luisa privește în sus și dă din cap.

— Cred că va veni furtuna în curând, spune ea. O chem pe Paola și mergem în casă, bine? Dar, în momentul în care Luisa se întoarce să plece, Mira aude ceva. Caută în buzunarele rucsacului și își găsește telefonul. În timp ce glisează pe ecran, mai multe sunete similare răsună în pavilion.

— Am primit toți un mesaj în același timp? întrebă Mira. Poate că e...

Glisează pe ecran, apasă pe pictograma verde și deschide mesajul. Este un mesaj de la un număr pe care nu îl are salvat, care începe cu cifrele 506 – *oare să fie prefixul din Costa Rica?* – dar lângă el este o pictogramă mică cu imaginea unei femei blonde zâmbitoare pe care o recunoaște. *Hannah.*

— Da, ea este – ați primit și voi?

Toți trei dau din cap. Luisa se întoarce spre grup pentru a asculta mesajul pe care Scott îl citește cu voce tare, iar Mira urmărește în același timp cuvintele de pe ecranul telefonului:

„Bună, tuturor! Bine ați venit la Refugiul. Mă bucur foarte mult că ați ajuns, dar îmi pare rău că nu sunt acolo acum. Mai devreme, am luat o barcă spre Golfito să aduc niște provizii speciale pentru programul nostru. Acum vremea s-a înrăutățit și niciuna dintre bărci nu vrea să mă ducă înapoi! Dar voi ajunge cât de repede pot – imediat ce trece furtuna și bărcile pornesc din nou, plec de aici. Între timp, bucurați-vă

de o seară minunată de răsfăț în casa mea din Costa Rica! Ne vedem curând – abia aștept! Cu drag, Hannah.

Scott termină de citit și ridică privirea spre grup, cu sprâncenele ușor încruntate. În acel moment, Mira zărește o mișcare pe șosea, unde un jeep verde închis se deplasează cu dificultate pe terenul accidentat. *Oare cine este?* Se uită cu atenție, încercând să distingă trăsăturile persoanei din interior înainte ca mașina să oprească.

— Ah, a venit Paola, spune Luisa.

Murmură ceva în spaniolă, apoi coboară în fugă treptele spre jeep, strigând:

— Paola, Paola!

Femeia deschide ușa șoferului, se apleacă și vorbește repede. O femeie scundă, cu părul cărunt, care pare să aibă vreo cincizeci și cinci de ani, cu trăsături fine și o expresie severă, îmbrăcată în blugi decolorați și un tricou, coboară din jeep și se îndreaptă spre pavilion.

În vârful scării, Paola le zâmbeste scurt și îi salută.

— *Hola*, bine ați venit. Eu sunt Paola – am grijă de casa lui Hannah și voi avea grijă de voi toți, spune ea. Îmi pare rău că nu am fost aici să vă întâmpin – am vrut să ajung la magazinul din sat să cumpăr lapte proaspăt înainte de furtună, dar am ajuns prea târziu – se pare că drumul se va inunda repede cu ploaia asta.

Apoi se întoarce spre Luisa și îi spune ceva în spaniolă. Mira aude numele Hannah, dar nu prea înțelege restul.

— Luisa mi-a spus despre mesajul lui Hannah, spune ea. A plecat cu barca spre Golfito, nu-i așa? Probabil avea nevoie de câteva lucruri pentru program – am fost cu ea azi-dimineață, nu-i așa, Luisa? Luisa dă din cap în semn de aprobare. Era atât de încântată să vă cunoască pe toți. O sun acum, să văd la ce oră ajunge.

Mira și ceilalți o privesc pe Paola scoțând telefonul din buzunar, sunând-o pe Hannah și punând pe difuzor, ca să audă toată lumea. Dar telefonul lui Hannah este închis, întră imediat mesageria vocală, care este vocea veselă cu accent texan a lui Hannah, rugând apelantul să lase un mesaj. Paola ridică din umeri și închide.

— Nu-i nimic, spune ea. Vremea afectează uneori semnalul pe aici, iar furtuna deja începe să se apropie de peninsulă. Se va întoarce curând, sunt sigură.

Își băgă telefonul înapoi în buzunar și privi pentru prima dată cu atenție grupul.

Apoi pare să observe ceva, ochii ei se plimbă între cei patru, înainte și înapoi. Se măresc puțin, apoi se micșorează.

— Stați puțin, e o problemă, spune ea. Nu...

Dar, oricare ar fi problema Paolei, ceilalți nu apucă să o audă: Tună atât de puternic, de parcă cerul se rupe în două. Câteva secunde mai târziu, picături mari de ploaie încep să cadă, lovindu-i în față prin părțile deschise ale pavilionului. Mira nu a mai fost prinsă niciodată într-o furtună tropicală, iar amestecul de căldură și ploaie este ciudat. Este un pic ca și cum ai face un duș cald, dar în aer liber. Se simte goală, expusă. Își duce repede mâna la păr, verificându-și creștetul capului. Este în regulă, totul este la locul lui.

Luisa îi spune ceva rapid în spaniolă Paolei, care ezită, se uită din nou la grup, apoi aruncă o privire la ploaie. Ea dă din cap și spune:

— *Sí, sí.* Haideți să mergem în casă, putem discuta despre asta după ce ne uscăm.

Mira tremură și încearcă să scape de un sentiment de neliniște. Probabil este doar reacția corpului ei la ploaia bruscă, la violența furtunii, la întunecarea norilor. Alungă din minte

gândul că altceva cauzează neliniștea ei. De exemplu, expresia de pe fața Paolei când s-a uitat la grupul de oameni adunați aici.

Părea confuză, se gândește Mira.

Dar este de înțeles, probabil – pare că nu s-a așteptat ca Hannah să plece într-o excursie cu barca în ultimul moment, chiar înainte de furtună.

Dar a fost mai mult de atât. Părea *speriată*.